

УДК 349.3

С. М. Синчук

ЩОДО ПИТАННЯ ПРО ЮРИДИЧНІ ОBOB'ЯЗКИ СОЦІАЛЬНО ЗOBOB'ЯЗАНИХ СУБ'ЄКТІВ У ПРОЦЕДУРНИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Проаналізовано юридичні обов'язки соціально зобов'язаних суб'єктів у процедурних правовідносинах соціального забезпечення: належного інформування особи, яка має право на соціальне забезпечення; встановлення юридичних фактів та призначення відповідного особі виду соціально-забезпечувального надання.

Ключові слова: юридичні обов'язки, соціально зобов'язані суб'єкти, інформування, встановлення юридичних фактів, призначення соціально-забезпечувального надання.

Без виконання соціально зобов'язаною особою юридичних обов'язків у правовідносинах соціального забезпечення неможлива реалізація соціально-правоможним суб'єктом суб'єктивних юридичних прав у цій сфері. Науковці-фахівці у сфері загальної теорії права юридичні обов'язки обґрунтовують як гарантію реалізації суб'єктивного юридичного права особи [1, с. 9].

Проблему нормативного закріплення юридичних обов'язків, визначення їхнього змісту та ефективність виконання неодноразово досліджували вчені-представники науки права соціального забезпечення [2; 3, с. 58]. Водночас постійне оновлення законодавства та необхідність створення ефективного механізму реалізації права особи на соціальне забезпечення в Україні сприяє науковій зацікавленості означеним питанням.

Враховуючи так званий другорядний характер процедурних правовідносин і дискусійність їхньої правової природи, у роботах із права соціального забезпечення вони досліджуються фрагментарно. У сучасних умовах розвитку суспільства з метою підвищення гарантій права людини на соціальне забезпечення одним із основних завдань науки права соціального забезпечення вважаємо ґрунтовне дослідження юридичних обов'язків соціально зобов'язаних суб'єктів цих правовідносин.

Первинним у переліку юридичних обов'язків вважаємо обов'язок належного інформування у сфері соціального забезпечення. Він є передумовою ефективної реалізації соціально-правоможною особою права на соціальне забезпечення, отже, здійснюється соціально зобов'язаним суб'єктом як до виникнення правовідносин соціального забезпечення, так і під час.

Проаналізувавши положення законодавства, виділяємо кілька рівнів обов'язку інформування.

Перший – загальне інформування громадян у сфері соціального забезпечення. Воно здійснюється на підставі наказу Державного

© Синчук С. М., 2014

комітету зв'язку та інформатизації України «Про затвердження Переліку і Порядку надання інформаційних та інших послуг з використанням електронної інформаційної системи «Електронний Уряд» [4] та є складовою роботи органів виконавчої влади зі зверненнями громадян, підприємств, установ, організацій, фізичних осіб-підприємців, органів місцевого самоврядування. Об'єктом обов'язку інформування є питання, пов'язані із соціальним захистом пенсіонерів, непрацездатних громадян, ветеранів праці та інших громадян похилого віку, ветеранів війни, ветеранів військової служби і ветеранів органів внутрішніх справ, громадян, що постраждали внаслідок аварії на ЧАЕС, соціальними пільгами, державними субсидіями, працевлаштуванням, соціальним страхуванням, страхуванням від нещасних випадків та професійних захворювань на підприємствах та реалізацією програм із запобігання нещасним випадкам на виробництві та професійним захворюванням, державними допомогоюми сім'ї, субсидіями та санаторно-курортним лікуванням.

Реалізацією цього проекту є урядова телефонна «гаряча лінія» – Національна система опрацювання звернень до органів виконавчої влади – телефонний центр спілкування Уряду з громадянами, що дає змогу їм оперативно отримувати інформацію від органів виконавчої влади. Усі дзвінки приймають фахівці Урядового контактного центру та надсилають їх відповідним органам виконавчої влади відповідно до компетенції, які розглядають звернення та надають відповіді заявникам.

Вирізняють чотири види електронного подання інформаційної послуги: інформування (надання безпосередньо інформації про державні (адміністративні) послуги); одностороння взаємодія (забезпечена можливість користувачеві отримати електронну форму документа); двостороння взаємодія (забезпечена можливість опрацювання електронної форми документа, охоплюючи ідентифікацію); проведення трансакцій (електронна реалізація можливостей прийняття рішень та їх доставка) [4].

Різновидом загального вважаємо інформування про зміни соціально-забезпечувального законодавства та рішення органів місцевого самоврядування з питань соціального забезпечення осіб. Наприклад, відповідно до ст. 7 закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» [5] органи місцевого самоврядування зобов'язані інформувати інвалідів про зміни та доповнення законодавства про соціальну захищеність інвалідів. Водночас механізм реалізації цього обов'язку нормативно не визначений. Вважаємо, що такий обов'язок має бути виконаний у зручній для інваліда формі, залежно від його фізіологічних можливостей (сліпота, глухота тощо). На нашу думку, його повинні виконувати соціальні працівники, які надають соціальні послуги інвалідам. Зважаючи на індивідуальні потреби інваліда, зазначена вище інформація має надаватися усно

під час особистого відвідування інваліда, письмово (зокрема мовою, яку використовують інваліди), із застосуванням комунальної преси, інтернет-ресурсів тощо.

На практиці є проблема і про інформування рішень органів місцевого самоврядування щодо запровадження нових видів соціально-забезпечувального надання та підстав його призначення. Вважаємо, що необхідну інформацію доводити до відома усіх осіб могли б місцеві відділи соціального захисту населення. Для цього пропонуємо внести зміни у законодавство та закріпити обов'язок керівників місцевих відділів органів соціального захисту у 10-денний термін із моменту прийняття рішення органів місцевого самоврядування з питань соціального забезпечення проінформувати всіма належними способами та у доступній формі жителів відповідної адміністративно-територіальної одиниці.

Обов'язок інформування щодо особливостей реалізації суб'єктивних прав особи у кожному із видів галузевих правовідносин є складовою правового статусу соціально зобов'язаних суб'єктів цих правовідносин. Як приклад, див. підп. 9, 11 п. 22 Положення про управління Пенсійного фонду України в районах, містах і районах у містах [6]; п. 45 Порядку призначення і виплати державної допомоги сім'ям з дітьми [7]; підп. 3 п. 11 Положення про медико-соціальну експертизу» [8] тощо.

Другий рівень – персональне інформування особи щодо виникнення у неї права на конкретні види соціально-забезпечувального надання або під час звернення за отриманням соціального забезпечення щодо змісту та обсягу суб'єктивних юридичних прав. Варто зазначити, що зазначений обов'язок не завжди чітко сформульований у положеннях законодавства саме як необхідність поведінки соціально зобов'язаного суб'єкта. Вважаємо це недоліком чинного законодавства. Чітко сформульований обов'язок передбачає можливість застосування заходів юридичної відповідальності за його невиконання.

Розрізняємо інформування про:

по-перше, факт виникнення права в особи на соціальне забезпечення та можливість його реалізації. Наприклад, група, що здійснює соціальне патрулювання, проводить інформаційно-роз'яснювальну роботу з особами, які перебувають на вулиці, щодо можливості отримання допомоги; недопущення поширення соціально небезпечних хвороб тощо; проводить інформаційно-роз'яснювальну роботу серед населення щодо недопущення дискримінації бездомних осіб та можливості надання допомоги цій категорії населення; розповсюджує рекламну продукцію з адресами закладів, установ, організацій, пунктів тощо, де бездомні особи можуть отримати послуги [9]. Місцевий орган із питань соціального захисту населення за місцем

проживання інваліда з дитинства або законного представника дитини-інваліда, отримавши випуску з акта огляду медико-соціального експертною комісією інваліда з дитинства або медичний висновок про дитину-інваліда віком до 18 років, не пізніше 10 днів після надходження зазначених документів зобов'язаний направити письмове повідомлення інвалідові з дитинства, законному представникові дитини-інваліда про право на державну соціальну допомогу, умови, розмір і порядок її призначення [10];

по-друге, зміст прав та обов'язків соціально-правоможної особи. Зокрема, відповідно до Порядку реєстрації, перереєстрації безробітних та ведення обліку осіб, які шукають роботу, особа під час подання зазначеної заяви ознайомлюється з правами та обов'язками зареєстрованого безробітного [11]. Відповідно до ст. 11 закону України «Про соціальні послуги» особи, які надають соціальні послуги, зобов'язані надавати особам, яких обслуговують, повну інформацію про зміст і види соціальних послуг;

по-третє, перелік правостановлювальних документів. Зокрема, орган, що призначає пенсію, зобов'язаний письмово повідомити заявника, який звернувся щодо призначення пенсії та подав не всі необхідні документи, про те, які документи необхідно подати додатково. Про це в заяві про призначення пенсії робиться відповідний запис (абз. 3 п. 1.7 відповідного Положення [12]);

по-четверте, зміст прийнятого рішення про призначення чи про відмову у призначенні особі належного їй виду соціально-забезпечувального надання та порядок його оскарження. Рішення про призначення допомоги у зв'язку з безробіттям, її розмір і терміни виплати, відкладення, скорочення та припинення виплати оформляється наказом центру зайнятості, номер і дата якого заноситься до картки персонального обліку безробітного. З цим наказом безробітний повинен бути ознайомлений під особистий підпис у картці обліку прийнятих рішень керівництва центру зайнятості [13]. У разі прийняття рішення про відмову в наданні соціальної допомоги орган праці та соціального захисту населення письмово повідомляє про це уповноваженого представника сім'ї із зазначенням підстав відмови та порядку оскарження рішення (абз. 2 п. 9 відповідного Порядку [14]). Відмова у наданні соціальної послуги повинна супроводжуватися письмовим поясненням причин та довідковою інформацією про можливість отримати таку соціальну послугу в іншого суб'єкта, що надає соціальну послугу (п. 2.3 відповідного Державного стандарту [15]).

Непоінформованість соціально-правоможних осіб може призвести до порушення процедури реалізації особою права на соціальне забезпечення, а згодом – до втрати особою можливості отримати належний їй вид соціально-забезпечувального надання.

Узагальнивши законодавство, що регулює процедуру визначення та призначення соціально-забезпечувального надання, можна виділити декілька складових обов'язку соціально зобов'язаних суб'єктів у правовідносинах зазначеного виду.

Першою є обов'язок розглянути подані документи та прийняти рішення про факт соціального ризику, наявність усіх правових умов, які підтверджують право особи на конкретний вид соціально-забезпечувального надання та рішення про призначення виду забезпечення (якщо такий обов'язок є складовою правового статусу соціально зобов'язаного суб'єкта) у передбачений законом термін. Законодавчо визначено момент, із якого такий термін починають обчислювати: з дня, наступного за днем надходження правовідповіджувальних документів (п. 4.3 відповідного Порядку [12]).

Невід'ємною складовою зазначеного обов'язку є необхідність надати соціальному заявникові документ, що підтверджує вчинене ним звернення – підтвердження про прийняття документів. Наведемо положення законодавства, що свідчать про необхідність зазначеної дії соціального установника: 1) орган праці та соціального захисту населення видає уповноваженому представникові сім'ї повідомлення про прийняття заяви та документів із зазначенням дати прийняття (абз. 2 п. 8 відповідного Порядку [14]); 2) місцевий орган з питань соціального захисту населення, який прийняв заяву про призначення державної соціальної допомоги, видає заявникові (уповноваженій особі) розписку про прийняття заяви та доданих до неї документів із зазначенням дати прийняття заяви (абз. 17 п. 2.4, відповідного Порядку [10]).

Дещо по-іншому ми б сформулювали обов'язок соціально зобов'язаних суб'єктів у процедурних правовідносинах, які виникають щодо встановлення факту соціального ризику. Юридичним обов'язком є встановлення соціального ризику та повідомлення про нього належного соціально зобов'язаного суб'єкта, який призначає чи надає соціально-забезпечувальне надання, чи інших зацікавлених суб'єктів. Такий обов'язок закріплено для органів медико-соціальної експертизи та закладів охорони здоров'я: 1) вони повинні у триденний термін надіслати виписку з акта огляду медико-соціальною експертною комісією інваліда з дитинства або медичний висновок про дитину-інваліда віком до 18 років до місцевого органу з питань соціального захисту населення за місцем проживання інваліда з дитинства або законного представника дитини-інваліда; 2) копію індивідуальної програми реабілітації надсилають також лікувально-профілактичному закладу й органу праці та соціального захисту населення за місцем проживання інваліда. За місцем роботи зазначених осіб надсилають повідомлення щодо групи інвалідності та її причини, а у разі визначення ступеня втрати професійної працездатності – витяг з акта огляду комісії про результати визначення ступеня стійкої

втрати професійної працездатності у відсотках та потреби у додаткових видах допомоги (абз. 2 п. 24 Положення про медико-соціальну експертизу [8]).

На цьому етапі важливим є також обов'язок інформування про факт соціального ризику належного соціально зобов'язаного суб'єкта. Наприклад, роботодавець, одержавши повідомлення про нещасний випадок, зобов'язаний протягом однієї години передати з використанням засобів зв'язку та протягом доби на паперовому носії повідомлення про нещасний випадок: фонду за місцем розташування підприємства, на якому стався нещасний випадок; керівникові первинної організації профспілки незалежно від членства потерпілого у профспілці (у разі наявності на підприємстві кількох профспілок – керівникові профспілки, членом якої є потерпілий, а у разі відсутності профспілки – уповноваженій найманими працівниками особі з питань охорони праці); керівникові підприємства, де працює потерпілий, якщо потерпілий є працівником іншого підприємства; органу державного пожежного нагляду за місцем розташування підприємства у разі настання нещасного випадку внаслідок пожежі; закладу державної санітарно-епідеміологічної служби, який здійснює санітарно-епідеміологічний нагляд за підприємством (у разі виявлення гострого професійного захворювання (отруєння) (п. 10 Порядку проведення розслідування та ведення обліку нещасних випадків, професійних захворювань і аварій на виробництві [16]).

Друга складова юридичного обов'язку соціально зобов'язаного суб'єкта – надати заявникові допомогу в одержанні необхідних документів [17]; сприяти у зборі та поданні правопідтверджувальних документів, необхідних для призначення виду соціальної виплати чи послуги (п. 3.2 відповідного Порядку [17]); сприяти у встановленні соціальних ризиків (нещасного випадку на виробництві) або самостійно отримувати правовстановлювальні документи.

Наприклад, департамент соціального захисту, куди звернулась особа, самостійно надсилає запит до закладу охорони здоров'я за місцем проживання громадянина для одержання медичного висновку про його здатність до самообслуговування та потребу в постійній сторонній допомозі. Отримавши правопідтверджувальні документи про те, що громадянин не здатний до самообслуговування та потребує постійної сторонньої допомоги, управління праці та соціального захисту населення надсилає територіальному центру заяву громадянина разом із медичним висновком. Після надходження зазначених документів територіальний центр складає карту індивідуальних потреб громадянина у соціальному обслуговуванні (наданні соціальних послуг), визначає їх зміст, уточнює обсяг, складає план його здійснення (їх надання), укладає договір про соціальне обслуговування (надання соціальних послуг) відділенням соціальної допомоги вдома

одинокого (проживаючого самотньо) непрацевдатного громадянина та приймає рішення про необхідність соціального обслуговування (надання соціальних послуг), про що видається наказ (п. 3* [18]).

Належне виконання обов'язку сприяти у встановленні юридичних фактів, що зумовлюють можливість отримання соціально-правоможною особою соціально-забезпечувального надання, забезпечує доступність механізму реалізації особою права на соціальне забезпечення.

Третя складова обов'язку – прийняти рішення на підставі всебічного, повного й об'єктивного розгляду всіх поданих документів. Такий обов'язок, зокрема, передбачений для територіальних органів Пенсійного фонду України (п. 4.7 відповідного Порядку [12]).

Четверта – оформити прийняте рішення відповідно до визначеної законом форми з обов'язковими реквізитами (наприклад, див. п. 7.4 Порядку [13] та ін.).

Одночасно гадузеві нормативно-правові акти також визначають особливі вимоги до форми рішень про відмову у призначенні соціально-забезпечувального надання. Адже саме з моменту отримання відповіді на вимогу призначити належний їй вид соціально-забезпечувального надання особу вважають такою, що дізналася про порушення її права і може звернутися за захистом до суду. Зазначені рішення повинні обов'язково містити причину відмови та порядок оскарження такого акта застосування правових норм. Наприклад, зазначені вимоги передбачені для рішень про відмову у призначенні державної допомоги сім'ям з дітьми (ч. 3 ст. 6 закону України «Про державну соціальну допомогу сім'ям з дітьми» [19]), пенсії (п. 4.7 Порядку [12]) тощо.

П'ята складова обов'язку – повідомити соціального заявника про прийняте рішення. Вказаний обов'язок буде виконаний належним чином, якщо соціально зобов'язаний суб'єкт: 1) повідомить соціального заявника про прийняте рішення (щодо встановлення соціального ризику, призначення соціально-забезпечувального надання) протягом визначеного законом терміну: не пізніше наступного дня після прийняття рішення – у разі призначення державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям (ст. 4 закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям») [20]; протягом 10 днів після прийняття рішення – у разі призначення пенсії (п. 4.7 Порядку [12]); у момент прийняття рішення – у випадку встановлення тимчасової непрацевдатності (п. 1.6 Інструкції [21]); 2) видасть його під особистий підпис чи надішле соціальному заявникові письмове повідомлення (у випадку призначення пенсії) (п. 4.7 Порядку [12]) тощо.

* Переліку соціальних послуг, умов та порядку їх надання структурними підрозділами територіального центру соціального обслуговування (надання соціальних послуг).

Отже, **підсумовуючи** проведений вище аналіз, зауважимо, що гаузуеве законодавство визначає чіткі вимоги до реалізації обов'язку встановити чи підтвердити факт соціального ризику або інших необхідних, супутніх йому юридичних фактів, з якими законодавство пов'язує наявність у особи права на соціально-забезпечувальне надання відповідного виду та обсягу, а також призначити зазначене соціально-забезпечувальне надання. Зазначені вимоги виявляються під час здійснення відповідного обов'язку. Вважатимуть, що соціально зобов'язаний суб'єкт виконав свій обов'язок належним чином, якщо він здійснив його у термін, передбачений законом, у формі та у нормативно встановленому порядку. Крім того, досліджуючи необхідність активної поведінки соціальнозобов'язаного суб'єкта процедурних правовідносин, варто зазначити, що вона переважно здійснюється у формі правозастосування. Рішення, які приймає соціально зобов'язаний суб'єкт, є підставою (однією з підстав) реалізації особою права на соціально-забезпечувальне надання.

Нормативною гарантією якісного та ефективного механізму реалізації права на соціальне забезпечення стала б законодавча уніфікація та систематизація обов'язків соціально зобов'язаних суб'єктів та закріплення їх в єдиному нормативно-правовому акті.

Список використаних джерел: 1. Магновський І. Й. Гарантії прав і свобод людини та громадянина в праві України (теоретико-правовий аспект) : автореф. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Магновський Ігор Йосифович. – Київ, 2003. – 22 с. 2. Хуторян Н. М. Зміст пенсійних правовідносин / Н. М. Хуторян // Тенденції розвитку науки трудового права та права соціального забезпечення : зб. наук. пр. : матеріали І міжнар. конф. (Київ, 25–26 квіт. 2013 р.) / за ред. проф. М. І. Іншина, Н. М. Хуторян, доц. В. І. Щербини. – Київ : Ніка-Центр, 2013. – С. 648–657. 3. Болотіна Н. Б. Право соціального захисту України : навч. посіб. / Н. Б. Болотіна. – [2-ге вид., перероб. і допоа.]. – Київ : Знання, 2008. – 663 с. 4. Перелік і Порядок надання інформаційних та інших послуг з використанням електронної інформаційної системи «Електронний Уряд» : затв. наказом Держ. ком. зв'язку та інформатизації України від 15 серп. 2003 р. № 149 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 48. – Ст. 2547. 5. Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні : закон України від 21 берез. 1991 р. № 875-XI // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 21. – Ст. 252. 6. Положення про управління Пенсійного фонду України в районах, містах, районах у містах, а також у містах та районах : постанова правління Пенсійного фонду України від 30 квіт. 2002 р. № 8-2 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 21. – Ст. 1063. 7. Порядок призначення і виплати державної допомоги сім'ям з дітьми : затв. постановою Кабінету Міністрів України від 27 груд. 2001 р. № 1751 // Офіційний вісник України. – 2001. – № 52. – Ст. 2365. 8. Питання медико-соціальної експертизи : постанова Кабінету Міністрів України від 3 груд. 2009 р. № 1317 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 95. – Ст. 3265. 9. Порядок здійснення соціального патрулювання : затв. наказом М-ва соц. політики від 19 лип. 2011 р. № 283 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 62. – Ст. 2483. 10. Порядок надання державної соціальної

допомоги інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам : затв. наказом М-ва соц. політики України, М-ва фінансів України, М-ва охорони здоров'я України від 30 квіт. 2002 р. № 226/293/169 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 24. – Ст. 1191.

11. Порядок реєстрації, перереєстрації безробітних та ведення обліку осіб, які шукають роботу : затв. постановою Кабінету Міністрів України від 20 березня 2013 р. № 198 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 26. – Ст. 859.

12. Порядок подання та оформлення документів для призначення (перерахунку) пенсій відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» : затв. постановою правління Пенс. фонду України від 25 листоп. 2005 р. № 22-1 // Офіційний вісник України. – 2005. – № 52. – Ст. 3383.

13. Порядок надання допомоги по безробіттю, у тому числі одноразової її виплати для організації безробітними підприємницької діяльності : затв. наказом М-ва праці та соц. політики України від 20 листоп. 2000 р. № 307 // Офіційний вісник України. – 2000. – № 51. – Ст. 2237.

14. Порядок призначення і виплати державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям : затв. постановою Кабінету Міністрів України від 24 лют. 2003 р. № 250 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 9. – Ст. 394.

15. Державний стандарт надання притулку бездомним особам : затв. наказом М-ва соц. політики України від 13 серп. 2013 р. № 495 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 68. – Ст. 2500.

16. Деякі питання розслідування та обліку нещасних випадків, професійних захворювань і аварій на виробництві : постанова Кабінету Міністрів України від 30 листоп. 2011 р. № 1232 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 49. – Ст. 3426.

17. Порядок призначення, перерахування та проведення страхових виплат : затв. постановою правління Фонду соц. страхування від нещас. випадків на виробництві та профес. захворювань України від 27 квіт. 2007 р. № 24 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 47. – Ст. 1944.

18. Деякі питання діяльності територіальних центрів соціального обслуговування (надання соціальних послуг) : постанова Кабінету Міністрів України від 29 груд. 2009 р. № 1417 // Офіційний вісник України. – 2010. – № 1. – Ст. 10.

19. Про державну соціальну допомогу сім'ям з дітьми : закон України від 21 листоп. 1992 р. № 2811-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 5. – Ст. 21.

20. Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям : закон України від 1 черв. 2000 р. № 1768-ІІІ // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 35. – Ст. 290.

21. Інструкція про порядок видачі документів, що засвідчують тимчасову непрацездатність громадян : затв. наказом М-ва охорони здоров'я України від 13 листоп. 2001 р. № 455 // Офіційний вісник України. – 2001. – № 49. – Ст. 2216.

Надійшла до редколегії 19.12.2014

Сынчук С. М. К вопросу о юридических обязанностях социально обязанных субъектов процедурных правоотношений социального обеспечения

Проанализированы юридические обязанности социально обязанных субъектов процедурных правоотношений социального обеспечения; надлежащего информирования правомочного на социальное обеспечение лица; установления

юридических фактов и назначения надлежащего лицу вида социально-обеспечительного предоставления.

Ключевые слова: юридические обязанности, социально обязанные субъекты, информирование, установление юридических фактов, назначение социально-обеспечительного предоставления.

Synchuk S. M. On the issue of the legal obligations of socially liable subjects in social security procedural legal relations

The legal obligations of socially liable subjects in social security procedural legal relations are analyzed.

Researching the obligation to inform properly the person who has the right to social security, the author singles out several levels of such obligation. The first one is the general informing of citizens by the state authorities in the social security sphere, informing of enterprises, institutions, organizations and individual entrepreneurs, local authorities. Personal informing as to the right emergence to specific types of social and security granting or as to the content and scope of subjective legal rights is the second level. It provides information on: the fact of emergence of a person's right to social security and the possibility of its implementation; content of the rights and obligations of socially competent person; list of documents that set the rights; the content of the adopted decision on the assignment or on the refusal to assign the person proper type of security and social provision and the order of its appeal.

The components of obligations of socially liable subjects in legal relations as to the determination and assignment of security and social provision are clarified in the article: 1) to consider submitted documents and to decide as to the social risk fact, as to the existence of all legal conditions, confirming the person's right to a particular type of security and social provision and the decide as to the assignment of certain type of provision; 2) to provide assistance to the applicant in obtaining necessary documents; 3) to decide on the basis of comprehensive, complete and objective review of all submitted documents; 4) to formalize a decision in accordance with the form prescribed by the law with mandatory requisites; 5) notify the applicant of adopted decision.

Keywords: legal obligations, socially liable subjects, informing, legal facts establishing, social security and provision assignment.

